

Pertti Grönholm: Nostalgian ja utopian välissä. Historiallisen tiedon käyttö ja tehtävät Viron jälleenitsenäistymisen kamppailuissa vuosina 1987–1991. – *Historiallinen aikakauskirja* 2/2012, ss. 171–187. Huom! Viittaukset vain julkaistuun versioon.

Nostalgian ja utopian välissä

Historiallisen tiedon käyttö ja tehtävät Viron jälleenitsenäistymisen kamppailuissa vuosina 1987–1991

Pertti Grönholm

Neuvostojärjestelmän ja kommunismin ideologinen romahdus vuosina 1987–1991 on yhä monessa mielessä mysteeri ja kiehtoo tutkijoita vielä pitkään. Neuvostoliiton hajoaminen tuotti suuren joukon hyvin erilaisia valtioita, joista kahden vuosikymmenen jälkeen erottuvat toisena ääripäänä Euroopan Unioniin ja Pohjois-Atlantin liittoon tiiviisti integroituneet Liettua, Latvia ja Viro sekä toisena ääripäänä yhden miehen tai yhden puolueen diktatuurit, kuten Valko-Venäjä ja monet Keski-Aasian entiset neuvostotasavallat.

Baltian neuvostotasavallat toimivat vuosina 1987–1991 Neuvostoliiton kommunistisen puolueen uskottavuuden ja legitimitetin ensimmäisinä koetinkivinä ja jäänmurtajina; virolaisten, latvialaisten ja liettualaisten kansanliikkeet perustivat vaatimuksensa laajemmasta itsemääräämisoikeudesta maiden asemaan laittomasti ja väkivalloin Neuvostoliittoon annektoituina kansakuntina. Virossakin laulava vallankumous tähtäsi viime kädessä "historiallisen vääryyden" oikaisemiseen, vaikka prosessiin osallistuneiden poliittisten ryhmittymien tavoitteet ja keinot erosivat jossain määrin toisistaan. Verrattuna muiden neuvostojärjestelmästä vapautuneiden Itä-Euroopan maiden vallankumouksiin Baltian maiden vallankumoukset olivat luonteeltaan enemmän nationalistisia ja painottivat uhkaavasti hiipuneen yhteisöllisen identiteetin elvyttämistä.¹

Virossa, kuten muissakin Baltian maissa taistelu neuvostojärjestelmää vastaan oli leimallisesti taistelua historiasta; kamppailua oikeudesta muistaa ja tulkita kansakunnan omaksi koettua menneisyyttä. Mikko Lagerspetz on muistuttanut, että kyse ei ollut vain kansallisen historian ja sitä kautta kansallisen identiteetin rekonstruomisesta, vaan väistämättä myös historian konstruomisesta eli tekemisestä, koska kansalliseen näkökulmaan rakentuvaa historiaa ei ollut saatavilla esim. kouluissa, yliopistossa ja mediassa yli neljään vuosikymmeneen.² Kollektiivisessä muistamisessa käytettävissä olevat välineet olivat neuvostoaikana tyypistyneet suullisten, yksityisesti jaettujen kertomusten (kommunikatiivinen muisti) sekä itsenäisyyden ajalta jälkeensä jääneiden satunnaisten kulttuurin tuotteiden, kuten sanomalehtien, kirjojen, kuvien, symbolien ja esineiden (kulttuurinen muisti) varaan.³ 1980-luvulle tultaessa nuorin virolaisten sukupolvi oli jo hyvää vauhtia vieraantumassa kansallisesta historiasta, sillä vaikka marksismi-leninismen uskottavuus oli romahtanut, sen jatkuva konflikti kansallisen historiakertomuksen kanssa oli omiaan hämärtämään käsitystä menneisyyden merkityksestä identiteetille ylipäänsä.⁴

Tutkimuskohteenani ovat historiallisen tiedon käyttötavat Viron laulavan vallankumouksen aikana. Niissä manifestoituvat myös poliittisten ryhmittymien väliset erot suhteessa menneisyyteen ja sen ymmärtämiseen. Sovellan analyysissä Klas-Göran Karlssonin

esittelemää sekä Meike Wulfin ja allekirjoittaneen yhdessä kehrittelemää typologiaa, jossa erotetaan toisistaan historiallisen tiedon yhteiskunnallisten funktioiden moraaliset, eksistentiaaliset, poliittiset ja ideologiset ulottuvuudet.⁵

Nyky-Viroa ja sen suhdetta menneisyyteen ei ole mahdollista käsittää ymmärtämättä sitä, miksi ja millaisissa oloissa Viro "sai historiansa takaisin" ja miten eri poliittiset ryhmät suhtautuivat kansallisen historian elvyttämiseen. Kysyn, miten virolaiskansalliset historian käyttötavat muotoutuivat ja manifestoituivat laulavan vallankumouksen kuluessa ja etenkin, miten kansallismielisten toimijoiden käsitys tulevaisuuden ja menneisyyden merkityksestä nykyhetkessä näkyi näissä käyttötavoissa. Pääaineistoni ovat kansallismielisten liikkeiden johtohenkilöiden puheet, liikkeiden perustamisasiakirjat ja julistukset.

Materiaalin rajaus painottuu vuosiin 1987–1989, sillä juuri tuolloin debatoitiin eniten Viron historiasta ja sen tulkinnoista ja merkityksestä. Vuosina 1990–1991 unelmien ja toiveiden julistamisesta oli jo siirrytty määrätietoisempaan itsenäisyyden palauttamiseen, jota virolaiset tekivät kahdella rintamalla, niin Viron tasavallan korkeimmassa neuvostossa kuin kansallismielisten radikaalien perustamassa Viron kongressissakin, tosin myös keskenään ankarasti kilpaillen. Aiempina vuosina omaksutut historian käyttötavat vakiintuivat osaksi ideologiaa. Artikkelini on osa Viron tasavallan (1918–1940 ja vuodesta 1991 jatkuen) historiankirjoitusta, historiapolitiikkaa ja muistamisen kulttuuria koskevaa tutkimustani.

Utooppista nostalgiaa ja uusia muistamisen tapoja

Richard Stitesin mukaan vallankumous on jo itsessään utopia. Tulevaisuuteen suuntautunut unelmointi, vallan vaihtumisen ja uuden alun odotus, itsetietoinen sosiaalinen ja kulttuurinen eksperimentaalisuus (esim. vallanpitäjille aluksi tunnistamattomat vastarinnan ja kyseenalaistamisen muodot) sekä symbolisten (värit, muodot ja symbolit) ja konkreettisten (salaiset kokoustilat ja kielletyt julkaisut) innovaatioiden tuottaminen ovat läsnä kaikissa modernin ajan vallankumouksissa. Näiden kokemisen ja tekemisen tapojen taustalla ovat usein kulttuuriset ja historialliset analogiat eli kokemus jonkin tunnetun menneisyyden tapahtuman toistumisesta sekä jopa euforiseen kaikkivoipuuden tunteeseen huipentuva, tehokkaasti yhteisön jäseniin tarttuva utooppinen mielentila tai mentaliteetti. Odotus ja toive kukistamattomana pidetyn auktoriteetin sekä sitä edustavien kuvien ja tunnusmerkkien kaatamisesta on modernien vallankumousten keskeinen käyttövoima ja se loihtii kumouksellisten eteen speaktaakkelin, joka sitoo heitä tehokkaasti yhteen.⁶

Stitesin luonnehdintoja mukaillen voidaan sanoa, että spontaani kansalaisliikehdintä ja laulava vallankumous veivät virolaiset kansakuntana muutamaksi vuodeksi utooppisen odotuksen ja toivon hallitsemaan mielentilaan, johon sekoittui nostalgian sävyttämiä, mutta ajan jo hämärtämiä kertomuksia ja kuvia kadotetusta itsenäisyydestä sekä mielikuvia menetetyistä tulevaisuudesta, josta ei tiedetty muuta, kuin että sen ajateltiin olevan jotakin YYA-Suomen itsenäisyyden kaltaista, suhteellisen vaurasta ja länsimaista elämää.

On houkuttelevaa pohtia, millainen nostalgia elähdytti virolaisten itsenäisyyskamppailua. Kyse ei ollut vain henkilökohtaisesta kaipuusta esimerkiksi lapsuutta kohtaan, vaan laajemmasta ilmiöstä, jossa yhteisön kollektiivisen muistamisen prosessi kohdistui menetetyksi kulta-ajaksi laajalti koettuun Viron tasavallan aikaan. Tilanteessa, jossa julkinen ja kollektiivinen muistaminen ja unelmointi tulivat sallituiksi, historian eksistentiaaliset merkitykset nousivat keskeiseen asemaan; kokemus kansakunnan erityislaatuudesta

ankkuroitui menneisyyteen, kadotettuun itsenäisyyden aikaan sekä sen restauraatioon, mahdollisuuteen saada tästä ajasta jotakin takaisin.

Svetlana Boym jakaa nostalgisen kokemuksen kahteen lajiin: utooppiseen ja ironiseen. Utooppinen nostalgia suuntautuu kadotettuun aikaan tai paikkaan, johon tunnetaan henkilökohtaista vetoa ja kaipausta. Kaipuun kohde, oli se sitten lapsuudenkoti, synnyinmaa tai tietty ajanjakso latautuu myönteisillä merkityksillä ja elämyksillä. Utooppinen nostalgisuus palvelee niin mielihyvän kuin paremman itseymmärryksen tarpeita ja se on vahvasti restoratiivista; se on ihmisen identiteettiä, etenkin sen ajallisen jatkuvuuden kokemusta eheyttävä ilmiö. Utooppiseksi nostalgian tekee sitä vahvasti värittävä toivo menneisyyden maailman jonkinasteisesta paluusta tulevaisuudessa.⁷

Vaikka Boym pohtii ensisijaisesti henkilökohtaista kaipausta, nostalgia voi yhtä lailla olla yhteisön jäsenten jakamaa kaihoa, kollektiivinen samastumisen kokemus tai yhteinen unelma. Nostalgian kokeminen voi myös tuottaa yhteisöllisyyttä, varsinkin tilanteessa, jossa yksilön kaipuu mennyttä kohtaan on ollut vuosikymmenien ajan epäilyttävää ja jopa vaarallista. Restoratiivinen, utooppinen nostalgia korostaa kohteen ylihistoriallista merkitystä, mikä laulavassa vallankumouksessa kiinnittyi itsenäisyyden aikaan; suvereeni kansallisvaltio koettiin yhä pienten kansojen ideaaliksi olotilaksi. Utooppinen nostalgia rakentui absoluuttisiksi miellettyjen totuuksien varaan ja liittyi siten kiinteästi osaksi kollektiivisen muistamisen tapoja.

Henri Vogt on tutkimuksessaan (2005) haastatellut virolaisia opiskelijoita 1990-luvun puolivälissä. Opiskelijoiden mielikuvissa laulavan vallankumouksen aikaiset kansallismieliset representaatiot Viron tasavallasta piirtyivät usein ihanteellisina kuvina demokraattisesta ja vauraasta maasta, ja ne värittivät voimakkaasti tulevaisuuden odotusta. Näiden esitysten ja mielikuvien takana olivat usein vanhempien sukupolvien idealisoidut muistot itsenäisyyden ajasta.⁸ Kommunikatiivinen muisti (suullinen historia) kuten kaikki kollektiivinen muistaminen on kuitenkin luonteeltaan subjektiivista, essentialistista ja valikoivaa, sillä se pyrkii pelkistämään tapahtumasarjoja ja välttämään ristiriitoja ja vaihtoehtoisia tulkintoja. Vaikka itsenäisyyden kokeneen virolaissukupolven muistikuvat eivät enää 1980-luvulla olleet kovin tarkkoja, ne välittivät eteenpäin kestävän idean siitä, että itsenäisyyden palauttaminen on jotakin sellaista, joka luo uskoa tulevaisuuteen ja jota kannattaa tavoitella. Samalla *Eesti Vabariik* sai yllään myyttistä hohdetta.

Ironinen nostalgia ei Boymin mukaan ole sidottu tiettyyn aikaan tai paikkaan, vaan vaalimisen kohteena on etäisyyden ja irrallisuuden tunne sinänsä. Ironinen nostalgia ei nojaudu samastumiseen, vaan vapautumisen ja erottautumisen kokemukseen. Ironinen nostalgia on Boymin mukaan refleksiivistä, singulaarista ja henkilökohtaista eli sen varaan ei voisi rakentaa yhteisöllisesti jaettua identiteettiä. Vieraantumisen kokemus voi kuitenkin toimia paitsi taiteellisen luovuuden lähteenä ja välineenä, myös elämäntavan perustana. Toisin kuin utooppinen nostalgia, ironinen nostalgia kyseenalaistaa ehdottomat totuudet eikä se varsinaisesti pidä yllä toivoa paremmasta.⁹ Ironisen nostalgian voi tulkita myös pitkälle viedyksi kriittiseksi itsereflektioksi, joka tunnustaa kerronnallisen identiteetin fragmentaarisuuden ja subjektiivisuuden sekä varoo kiinnittymästä mihinkään aikaan tai paikkaan.

Baltian neuvostotasavaltojen osalta ironinen, neuvostoarjesta irrottautuva nostalgia lienee sopiva käsite kuvaamaan esimerkiksi niitä järjestelmän kanssa kamppailleita taiteilijoita, kirjailijoita ja muita ideologisille sivuraiteille eksyneitä jälkimodernistisia kulttuuripersoonia,

jotka eivät kiinnittyneet nationalismiin ja kansallisvaltioon, vaan hakivat vaikutteita taiteesta, lännen pop-kulttuurista ja jopa Keski-Aasian ja Kaukoidän eksotiikasta ja uskonnoista.

Kansallismielistä utooppista nostalgiaa ei neuvostoaikana voinut ilmaista julkisesti. Neuvosto-Virossa ainoastaan laulujuhlien yhteydessä sallittiin kansallisten tunteiden ja identiteetin ilmaisu. Vuosina 1987–1988 virolaiset ryhtyivätkin paitsi elvyttämään vanhoja, myös luomaan uusia kollektiivisen muistamisen tapoja. Neuvostoaikana kiellettyjä muistamisen tapoja olivat mm. viranomaisten tuhoamien muistomerkkien restaurointi, katujen, paikkojen ja instituutioiden nimien virolaistaminen sekä kansallisten symbolien, ennen kaikkea sinimustavalkean lipun, palauttaminen julkiseen tilaan. Kaikki nämä myös ilmensivät utooppista nostalgiaa suhteessa Viron tasavaltaan.

Uusia muistamisen välineitä olivat mm. kansalaisten muodostamat historia- ja kulttuuriperintöyhdistykset, joista merkittävimmäksi kasvoi Viron muinaismuistoyhdistys (*Eesti Muinsuskaitse Selts*), joka tuotti vuosina 1987–1991 paljon kirjoituksia, puheita, pamfletteja ja julkilausumia historiallisista traumaista, kuten neuvostomiehityksen alusta vuonna 1940, virolaisten massakarkotuksista vuosina 1941 ja 1949 sekä sodanjälkeisestä vastarinnasta. Etenkin aikakauslehdet *Looming* ja *Vikerkaar* alkoivat julkaista vuodesta alkaen runsaasti historia- ja kulttuuriperintöaiheisia artikkeleita ja haastatteluja. Lisäksi spontaanit mielenilmaukset ja kokoukset, niin Viron ensimmäisen itsenäisyysjulistuksen (24.2.1918) juhliminen kuin uusien muistopäivien – esimerkiksi Molotov–Ribbentrop -sopimuksen vuosipäivä 23.8.1939 – viettäminen sekä erilaiset historiantutkijoiden julkitulot olivat osa kollektiivista muistamisen prosessia, joka tavoitteli kansallisen historian elvyttämistä ja identiteetin eheyttämistä. Muinaismuistoyhdistyksellä ja historiantutkijoilla oli tässä erityisen merkittävä rooli.¹⁰

Reinhart Koselleckin käsittein virolaisten laulavaa vallankumousta ja varsinkin sen alkua voisi kuvailla vaiheeksi, jossa reaalisosialismin määrittämä ”kokemustila” oli 1970-luvun lopulta alkaen muuttunut virolaisten enemmistölle hyvin ahdistavaksi ja jossa ”odotushorisonttia” eli rajaa kokemustilan ja jonkin tulevaisuuden odotetun uuden välissä värittivät vahva muutoshalu ja toivo paremmasta. Nyt-hetkestä oli tullut virolaisten enemmistölle liki sietämätön, sillä historiallinen kokemustila ja perestroika-ajan esiin päästämä tulevaisuuskuva olivat sovittamattomassa ristiriidassa keskenään.¹¹

Monet virolaiset huomasivat elävänsä keskellä historialliseksi tiedostettua murrosta, jonka lopputulos oli periaatteessa arvaamaton, mutta samalla murroksen kokemusta hallitsi odotushorisontti, joka oli sekä kauas menneisyyteen kohdistuvan kaipuun että myös aivan uusia unelmia kirvoittaneen utooppisen odotuksen värittäjä. Samaa kertovat Vogtin haastattelemat laulavan vallankumouksen kokeneet nuoret, jotka tunsivat olevansa keskellä tapahtumasarjaa, jota ei ollut mahdollista välttää. Vogtin haastatteleminen nuorten mukaan virolaiset tunsivat osallistumisen välttämättömäksi, sillä se oli ainoa ulospääsy valheelliseksi koetusta kaksoiselämästä. Toisaalta eräät nuoret kertoivat, että kaikki mielenosoitukset, liput, muistomerkit ja julistukset tuntuivat kaikesta dramaattisuudesta huolimatta luonnollisilta ja johdonmukaisilta. Ikään kuin kertomus ja sen jatkuminen olisi valmiiksi kirjoitettu.¹²

Miksi etniset virolaiset olivat niin vastaanottavaisia kansallismielisen liikkeen sanomalle? Cynthia S. Kaplanin mukaan selitys on se, että virolaisten yhteisöllinen muisti oli yhteydessä Neuvosto-Virolle vaihtoehtoiseen maailmaan Viron tasavallan olemassaolon ja muistojen kautta. Päätelmää tukevat monet 1980-luvun lopulla tehdyt kyselytutkimukset, jotka osoittivat, että vaikka virolaisten tietämys toista maailmansotaa edeltäneestä ajanjaksosta oli

fragmentaarista, virolaiset olivat erittäin epäuskoisia Neuvosto-Viron historiankirjoitusta kohtaan.¹³ Tähän voisi vielä lisätä, että vaikka 1980-luvun lopulla vain harvalla oli omakohtaisia muistoja itsenäisyyden ajasta, kommunikatiivinen muisti oli silti onnistunut pitämään yllä yhteisöllistä nostalgiaa.

Menneisyyden palauttajat vs. nykyisyyden uudistajat

Jälkikäteen kaikki onnistuneet vallankumoukset näyttävät johdonmukaisilta ja jopa väistämättömiltä. Niistä halutaan muistaa tietyt asiat, kuten alkuhetki, julistukset, uhrin ja takaiskut, voiton hetki itsessään sekä kunkin henkilökohtaiset kokemukset. Myös Viron laulava vallankumous oli jälkikäteen monien virolaisten mielestä itsevarma ja lähes kohtalonomainen tapahtumasarja, kuten Vogtin haastattelemien opiskelijoiden kuvauksista voi päätellä.¹⁴ Etenkin Viron ulkopuolella on vallinnut mielikuva kurinalaisesta ja yksituumaisesta prosessista. Tämä kuva on kuitenkin yksipuolinen, sillä laulavaan vallankumoukseen osaa ottaneiden ryhmittymien poliittisista päämääristä ja keinoista sekä koko prosessin perinnöstä käydään edelleen kiivasta debattia Virossa. Monet myöhemmät presidentit, pääministerit ja puoluejohtajat ovat muistelleet ja julkaisseet omia tulkintojaan tapahtumista ja niiden merkityksestä. Edelleenkin Virossa näkyvät ne poliittiset vastakkainasettelut, jotka periytyvät vuosilta 1987–1991. Myös historiankirjoittajia on syytetty eri toimijoiden yksipuolisesta suosimisesta.¹⁵

Viron laulavan vallankumouksen katsotaan yleensä alkaneen Virumaan ympäristön tilasta huolestuneen kansanliikkeen synnystä keväällä 1987. Tuolloin alkoivat fosforiittikaivosten avaamista vastustaneet suurmielenosoitukset, mitkä johtivat hankkeen hylkäämiseen. Ns. fosforiittisota myös paljasti puolue- ja valtiokoneiston heikkoudet. Viranomaisten perääntyminen rohkaisi virolaisia kyseenalaistamaan Viron kommunistisen puolueen (*Eesti Kommunistlik Partei*, EKP) ja valtiokoneiston vallan. Pian järjestäytyivät myös kulttuuriväki ja entiset poliittiset vangit. Tärkeä käänne kohti poliittista kansanliikettä oli Baltian maiden kohtalon syksyllä 1939 sinetöineen Molotov–Ribbentrop-sopimuksen vuosipäivänä elokuussa 1987 järjestetty mielenosoitus Tallinnan Hirveparkissa, jossa vaadittiin sopimuksen salaisen lisäpöytäkirjan julkistamista. Tilaisuuden järjesti Neuvosto-Viron ensimmäinen poliittinen yhdistys MRP–AEG (*Molotov–Ribbentropi Pakti Avalikustamise Eesti Grupp*), jonka johtohahmot perustivat myöhemmin ERSP-puolueen. Vastaava mielenosoitus pidettiin myös Riiassa ja Vilnassa. Karl Vainon johtama EKP ei aluksi ottanut mielenosoitusta vakavasti, vaan tyytyi tuomitsemaan sen nationalistisena ylilyöntinä. Molotov–Ribbentrop-sopimuksen muistamisesta kehkeytyi seuraavina vuosina jo kansanliike itsessään ja vuonna 1989 noin miljoonan mielenosoittajan ketju ylettyi läpi koko Baltian.¹⁶

Neljän kommunistipuolueen jäsenen Siim Kallasin, Tiit Maden, Edgar Savisaaren ja Mikk Titman Viron SNT:n taloudellista itsenäisyyttä ajaneen IME-ohjelman (*Isemajandav Eesti*) julkistaminen syksyllä 1987 oli lähtölaukaus muutoksille myös EKP:n sisällä. Vaikka kommunistisen puolueen johto ei Moskova-johtoisen suunnitelmatalouden haastanutta hanketta tukenutkaan, alkoi sen ympärille kokoontua pian kansallismielisiä puolueen jäseniä.¹⁷ Haasteeksi IME-ohjelmalle muodostui jo laulavan vallankumouksen alkuvuosina 1987–1988 kansallismielisten liikkeiden ensimmäisissä kokouksissaan omaksuma neuvostohistorialle päinvastainen käsitys, jonka mukaan Viron tasavalta oli ollut laillinen, itsenäinen ja suvereeni valtio.¹⁸

Vuosien 1987–1991 itsenäistymiskamppailu oli monivaiheinen prosessi, jossa vaikutti useita

keskenään kilpailevia ryhmittymiä. Kesän 1989 ja kesän 1991 välillä Virossa toimi jo useita poliittisia puolueiden esiasteita ja vahvoja johtajapersoonia, jotka kamppailivat paitsi tulevaisuuden suunnasta myös oikeasta historian tulkinnasta valtaansa nopeasti menettäneen EKP:n kanssa. Neuvostomieliset ja pääosin venäjänkieliset järjestäytyivät omaksi kansanliikkeekseen, joka tunnettiin vuosina 1988–1991 Interliikkeen (*Eesti NSV Töötajate Internatsionaalne Liikumine / Интердвижение, Интернациональное движение трудящихся Эстонской ССР*) nimellä. Se ei kuitenkaan saanut jakamatonta kannatusta edes venäjänkielisten keskuudessa, lakoistaan ja mielenilmauksistaan huolimatta.¹⁹

Kaplan jakaa Viron kansallismieliset liikkeet kahteen sekä keskenään kilpailleeseen että konservatiivisia kommunisteja ja venäjänkielisten dominoimaa Inter-liikettä vastaan kamppailleeseen leiriin. Kaplan nimeää ryhmät reformisteiksi ja restauroijiksi, mitkä ovatkin osuvia nimityksiä.²⁰

Reformivoimista tärkein oli Viron kansanrintama (*Eesti Rahvarinne, ERR*). Se veti puoleensa liberaalin sivistyneistön edustajia ja kommunistien nuorempaa polvea, joka toivotti NKP:n pääsihteerin Mihail Gorbatshovin uudistuspolitiikan tervetulleeksi ja oli huolestunut ympäristön tilasta sekä Viron asemasta neuvostotaloudessa. Reformistit tavoittelivat Virolle laajempaa itsemääräämisoikeutta, taloudellista itsenäisyyttä sekä demokratiaa. Reformistit omaksuivat täyden itsenäisyyden tavoitteekseen vasta vuosina 1989–1990.²¹

Vuodesta 1988 lähtien Edgar Savisaaren ja Marju Lauristinin johtama Viron kansanrintama haastoi EKP:n ja kokosi riveihinsä paitsi kansallismielisiä kommunisteja myös kansalaisjärjestöjen (mm. ympäristö- ja kulttuuriväki) aktiiveja ja tavallisiakin virolaisia, mukaan lukien venäjänkielinen väestö. Jo alun perin kansanrintama oli maltillinen suhteessaan neuvostovaltaan ja kommunistiseen puolueeseen; se muodostettiin lailliseksi oppositiovoimaksi ja laajemman taloudellisen itsemääräysvallan saavuttamiseksi (IME-ohjelma) ja se julisti kanavoivansa virolaisten tuen Mihail Gorbatshovin perestroika-politiikalle. Kansanrintama tavoitteli Viroa, jolla olisi laaja itsehallinto, mutta joka pysyisi monikansallisena maana. Kansanrintama teki laajapohjaista yhteistyötä Latvian ja Liettuan kansanrintamien (Tautas Fronta ja Sajudis) kanssa.²² Osa Viron kansanrintaman perustajista ja kannattajista samasti kamppailun olevan jatkoa 1960-luvun liberaalimmalle kaudelle, jolloin virolaisia liittyi sankoin joukoin EKP:hen toiveenaan puolueen muuttaminen sisältäpäin.

Restauroijiin kuuluivat Viron kansallisen riippumattomuuden puolue (*Eesti Rahvusliku Sõltumatus Partei, ERSP*, Viron muinaismuistoyhdistys (*Eesti Muinsuskaitse Selts, EMS*) ja Viron kristillisdemokraattinen puolue (*Eesti Kristliku Liit, EKL*) ja niitä yhdisti paitsi halu palauttaa Viron tasavalta, myös niiden tausta; liikkeiden tunnetuimmat jäsenet olivat virolaista sivistyneistöä ja kulttuurieliittä, joista osa oli neuvostoaikana vainottuja toisinajatteliijoita. He olivat käynnistämässä ensimmäisiä joukkomielenilmauksia Molotov-Ribbentrop-sopimusta vastaan vuosina 1986 ja 1987. Restauroijat pitivät Baltian maita laittomasti Neuvostoliittoon liitettyinä valtioina, jotka eivät kansainvälisen oikeuden näkökulmasta olleet koskaan lakanneet olemasta.²³

Viron tasavallan jatkuvuutta korostavaan legalistiseen historiantulkintaan perustui myös restauraatiota vaativien ryhmittymien hanke, jonka tavoitteena oli luoda Virolle uusi kansanedustuslaitos, Viron kongressi, joka syrjäyttäisi vanhat Neuvosto-Viron valtaelimet, ennen muuta korkeimman neuvoston. Hanke käynnistyi keväällä 1989, jolloin EMS, ERSP ja EKL päättivät perustaa ympäri maata kansalaisuuskomiteoita (*Eesti kodanike komiteed*), joiden tehtävä oli rekisteröidä äänioikeutetut eli vuonna 1940 eläneet Viron tasavallan

kansalaiset ja heidän jälkeläisensä. Myös pakolaisvirolaiset ja heidän jälkeläisensä voitiin näin rekisteröidä Viron kansalaisiksi. Kansalaisuuskomiteoista ja Viron kongressista muodostui vuosina 1989–1990 kilpaileva voimatekijä paitsi Viron SNT:n korkeimmalle neuvostolle, myös reformeja ja laajempaa autonomiaa tavoitelleelle Viron kansanrintamalle, joka kritisoi hanketta ankarasti.²⁴

Vaikka kaikki virolaiskansalliset liikkeet tavoittelivat laajempaa itsemääräämisoikeutta ja kesästä 1989 alkaen täydellistä tai lähes täydellistä riippumattomuutta suhteessa Neuvostoliittoon, niin silti Virossa on koko itsenäisyyden ajan keskusteltu, ajoittain kiivaastikin, siitä, oliko itsenäisyyden palauttaminen enemmän Viron kansanrintaman vai historian merkitystä korostaneiden kansallisradikaalien ansiota.²⁵ Joka tapauksessa näiden ryhmittymien erilainen odotushorisontti selittyi erilaisella suhteella menneisyyteen.

EKP: historian pyörää ei voi kääntää taaksepäin

Mitä aikaa virolaiset kansallismieliset kokivat elävänsä ja millainen heidän välitön kokemustilansa oli? Viron kansanrintaman johtohahmoihin kuulunut Rein Veidemann aprikoi puheessaan huhtikuussa 1988 monien virolaisten tuolloin hellimää analogiaa, jonka mukaan he elivät parhaillaan uutta kansallisen heräämisen aikakautta. Veidemannin mukaan voi olla, että virolaiset olivat ehkä heräämässä jostakin ”unissakävelijän unesta”, mutta sadan vuoden takaiseen kamppailuun hän ei tuolloista tilannetta samastanut; pikemmin Veidemann koki elävänsä virolaisten ryhdistäytymisen, ”selänsuoristamisen” aikaa.²⁶

Vuosina 1987–1988 EKP vastasi haastajilleen paljolti vielä väheksyvään sävyyn, syyttäen kansallismielisiä, niin radikaaleja kuin maltillisiakin, ”historiallisella muistilla ja kansallistunteella keinottelusta.”²⁷ Myös EKP:ta tukevat ryhmittymät, kuten Tallinnan ja Koillis-Viron työläisten komiteat vastustivat kansallismielistä historian käyttöä ja pyrkivät vakuuttamaan virolaiset siitä, että ”historian pyörää ei voi kääntää taaksepäin”.²⁸ Näkyipä *Edasi*-lehdessä vielä syksyllä 1988 puheenvuoroja, joissa todettiin, että juo vuoden kestänyt ylenmääräinen Viron ”historian roskatynnyrien kaivelu” ei ollut juurikaan edistänyt keskusteluilmapiirin avautumista, vaan suurempi merkitys annettiin glasnostille eli keskustelua suvainneelle NKP:n avoimuuspolitiikalle.²⁹

Pääsihteeri Vaino Väljaksen vuodesta 1988 alkaen johtama EKP kääntyi sekin lopulta puolustamaan Viron itsemääräämisoikeuden laventamista ja marraskuussa 1988 Viron SNT:n korkeimman neuvoston kokous julisti itsensä korkeimman vallan haltijaksi Virossa. Korkein neuvosto, joka toimi maaliskuusta 1990 syksyyn 1992 saakka Viron tasavallan parlamenttina, jäi kommunistien tärkeimmäksi vaikutuskanavaksi. Sielläkin tosin Viron kansanrintama ja kansallisradikaalien puolueet saavuttivat nopeasti ylivoimaa. EKP hajosi maaliskuussa 1990 kahtia, kun siitä irtautui puolue, joka kannatti Viron pysymistä Neuvostoliiton osana.³⁰

Maltillisetkin virolaiskommunistit, kuten tunnettu teatteriohjaaja ja myöhempi Viron korkeimman neuvoston jäsen Jaak Allik näki radikaalit restauroijat epärealistisina utopisteina ja vertasi heitä 1940-luvun virolaiskommunisteihin, jotka kuvittelivat muuttavansa ”objektiivisia tosiasioita” ja saavuttavansa onnelan pelkästään tahdonvoimalla. Myös ERSP:tä Allik soimasi samanlaisesta katteettomasta, tosiasioita tunnustamattomasta suhtautumisesta tulevaisuuteen. ”Toiset haluavat kääntää historian pyörää kiireesti eteenpäin, toiset haluavat kääntää sitä taaksepäin. En näe näissä tavoissa suhtautua todellisuuteen periaatteellista eroa.” Näin Allik totesi kirjoituksessaan *Sakala*-lehdessä kesäkuussa 1989. Lisäksi hän huomautti,

että yhteiskunnallisen muutoksen perusteiksi eivät riitä legalismi ja idealismi ja että Virolla ei ole ulkopoliittisia, taloudellisia eikä demografisia edellytyksiä realisoida itsemääräämisoikeuttaan Viron tasavallan palauttamisena sellaisena kuin se oli kesäkuussa 1940. Allik yritti vakuuttaa lukijansa siitä, että vain EKP:lla oli realistinen näkemys Viron itsemääräämisoikeuden laventamiseksi.³¹

Artikkelin jälkiosassa nostan esiin vuosina 1987–1991 vaikuttaneen kolmen tärkeimmän kansallismielisen poliittisen ryhmittymän (EMS, ERSP ja ERR) johtohenkilöiden puheenvuorojen sekä puolueohjelmien ja julistusten pohjalta tekemiäni havaintoja ryhmittymien erilaisista historian käyttötavoista ja suhteesta menneisyyteen sekä tuon suhteen vaikutuksesta tulevaisuusajatteluun.

ERSP: historia moraalisenä oikeutuksena ja velvoitteena

Viron kansallisen riippumattomuuden puolueen ERSP:n suhde menneisyyteen ja myös Viron tulevaisuuteen oli alusta alkaen hyvin toisenlainen kuin Viron kansanrintaman. Tunnettujen toisinajattelijoiden kuten Lagle Parekin, Heiki Ahosen, Tunne Kelamin ja Arvo Pestin ympärille syntynyt radikaali puolue oli Neuvostoliiton ensimmäinen kommunistisesta puolueesta riippumaton poliittinen ryhmittymä. ERSP nosti ”historian totuuksien palauttamisen” ja ”historiallisten vääryyksien oikaisemisen” perustamisjulistuksensa yhdeksi pääteemakseen jo tammikuussa 1988. ERSP peräänkuulutti erityisesti Viron tasavallan synnyn, itsenäisyyden ajan sekä neuvostomiehityksen historian nostamista esiin sekä vaati terroria, vangitsemisia, kyydityksiä ja maatalouden kollektivoinnin yksityiskohtia koskevan tiedon julkistamista. Toiseksi tavoitteekseen puolue kirjasi Viron tasavallan kansalaisuuden palauttamisen kesän 1940 tilanteen pohjalta.³²

ERSP oli juuriaan ja nimeään myöten menneisyyden restauroijien puolue, jonka agenda rakentui tasavallan jatkuvuutta korostavan historiantulkinnan varaan, vetosi kansalaisten oikeustajuun ja ammensi vaikutteita virolaisen 1900-luvun alkupuolen poliittisen ajattelun vahvoista legalistisia piirteistä. Puolue edusti koko laulavan vallankumouksen ajan käsitystä, jonka mukaan mikään vähempi kuin Viron tasavallan taloudellisen, oikeudellisen ja poliittisen järjestelmän sekä kansalaisyhteiskunnan palauttaminen ei riitä. Historiallisena kiinnekohtana puolueella oli vuoden 1920 Tarton rauhansopimus Viron ja Neuvosto-Venäjän välillä. Toisaalta puolue aluksi hyväksyi jonkinlaisen rajatun itsenäisyyden välivaiheena, mutta luopui sittemmin ajatuksesta.³³

ERSP:n johtajien puheissa historian käyttö ankkuroitui, muiden kansallisten radikaalien tapaan, virolaisten vuosisataiseen selviytymiskamppailuun ja ennen kaikkea kerronnalliseen uhrimotiiviin, jossa virolaiset on usein kuvattu, esimerkiksi kirjallisuudessa ja kansallisessa historiankirjoituksessa, muiden kansojen alistamina tai sijaiskärsijöinä suurempien kansojen tai valtioiden välisissä kamppailuissa.³⁴ Esimerkiksi ERSP:n johtohahmo Tunne Kelam korosti vuoden 1989 tammikuussa, kuinka kamppailu kahden osapuolen, vapauden rajoittajien ja vapautta tavoittelevien, välillä on jatkunut toisesta maailmansodasta asti niin Neuvostoliiton sisällä kuin muuallakin Itä-Euroopassa. Kelamin mukaan virolaiset, jotka nostivat esiin Molotov–Ribbentrop-sopimuksen salaisen lisäpöytäkirjan esiin Hirveparkissa elokuussa 1987, löysivät neuvostojärjestelmän ”niin moraalisesti, historiallisesti kuin oikeudellisestikin kaikkein heikoimman kohdan”.³⁵ Kielenkäyttö ja etenkin sotaisat metaforat uudesta vapaussodasta ja toisen maailmansodan jatkumisesta korostavat sitä, kuinka ERSP näki virolaisten historian oikeutettujen vapaustaistelujen sarjana ja kuinka virolaisten pitää

olla valmiita uhrauksiin tulevaisuudessakin. Samanlaista jatkuvan sodan retoriikkaa on sittemmin esiintynyt monilla Viron poliittisilla johtajilla, kuten presidentti Toomas Hendrik Ilveksellä ja pääministeri Andrus Ansipilla.³⁶

Kelamin kuvaus tuo hyvin esiin sen, miten radikaalit restauroijat käyttivät tietoisesti hyväkseen historian eksistentiaalisia, moralistisia ja poliittisia merkityksiä. Historian "vääryydet ja valheet" olivat sekä historia- että itsenäisyyskampainun moraalinen oikeutus että keskeinen osa vuosisataista virolaisten vastarinta- ja selviytymiskertomusta, jonka varaan ankkuroituivat myös historian eksistentiaaliset, yhteisöllistä identiteettiä lujittavat merkitykset. ERSP painotti selvästi historian moraalista ulottuvuutta, ja toisti "toisinajattelijoiden" jo pitkään esittämiä kansainvälisoikeudellisia argumentteja neuvostomiehityksen laittomuudesta.

On mielenkiintoista, että vaikka laulava vallankumous toisaalta koettiin ainutlaatuiseksi mahdollisuudeksi, historian toistumisen ja epäonnistumisen pelko näyttää kalvaneen myös kansallismielisiä radikaaleja. Tunne Kelam näki vuonna 1989, että Viro oli jossain määrin analogisessa tilanteessa suhteessa vuosiin 1918–1920, jolloin Viron pelastuskomitea ja Viron väliaikainen hallitus yrittivät saada vastahakoisilta ja epävarmoilta länsimailta tunnustuksen 24.2.1918 annetulle itsenäisyysjulistukselle. Kelamin mukaan Viro oli jälleen samanlaisessa käännekohdassa; tilanteessa, jossa tulevaisuuden odotusta leimasi täydellinen epävarmuus prosessin lopputuloksesta ja jossa imperiumin hajoaminen ja tuntematon tulevaisuus koettiin lännessä suuremmaksi uhaksi kuin pienten kansojen jääminen imperiumin alamaisiksi. Huoleen liittyi pelko yksinjäädästä ja tilanteen tuoman edun kadottamisesta. Toisaalta Kelam näki, että koska Neuvostoliitto oli uudistamiskelvoton, sen hajoaminen oli hyvin todennäköistä ja että hajoaminen toisi tullessaan tilanteen, jossa ne neuvostotasavallat, jotka olisivat ilmoittaneet jatkavansa demokratian tiellä ja pyrkivänsä itsenäisyyteen, saisivat lännettä tukea.³⁷ Kelamin puheenvuorossa kuultaa se, kuinka jatkuvasti muuttuvassa odotushorisontissa nykyhetken prosesseja ja ilmiöitä pyrittiin suhteuttamaan tunnettuihin menneisyyden tapahtumiin. Historiassa nähtiin sekä varoittavia että rohkaisevia esimerkkejä, menneiden murrosten kanssa analogisiksi tulkittuja käännekohtia ja myös perusteita poliittisille tavoitteille.

On tarpeetonta määritellä sitä, oliko ERSP:n ja muiden radikaalien kansallismielisten ryhmittymien vuosina 1987–1991 tavoittelema *Eesti Vabariik*in palauttaminen utooppista nostalgiaa vai historian retorista käyttöä, sillä molempia piirteitä on hankkeessa nähtävissä. Utooppista energiaa ja nostalgiaa on tarvittu luomassa uskoa tulevaisuuteen ja kamppailun mielekkyyteen. Itsenäinen Viro visualisoitui selkeimmin juuri siinä kuvassa tasavallasta, joka oli elänyt kansakunnan suullisessa traditiossa.

Radikaalit tasavallan restauroijat kokivat traumaattisen historian myös velvoitteena. Tämä näkyi mm. siinä, että ERSP, yhdessä EMS:n ja EKL:n kanssa, vastusti kiivaasti sitä, että kommunistinen puolue, kansanrintama ja Viron SNT:n korkein neuvosto yhdessä nostivat Viron trikolorin vuosikymmenien tauon jälkeen Pitkän Hermannin torniin Toompealla Viron itsenäisyyspäivänä 24.2.1989. Tunne Kelamin mukaan miehitysvallan edustajat (EKP ja Viron SNT:n Korkein neuvosto) eivät saa omia Viron tasavallan lippua, eikä hänen mukaansa lippua olisi pitänyt nostaa niin kauan kuin miehittäjän asevoimat vielä olivat maassa. Kansallisradikaalien yhteinen protestitilaisuus ei kuitenkaan vetänyt suuria kansanjoukkoja puoleensa, vaan virolaiset kokoontuivat mieluummin Toompealle juhlimaan sinimustavalkean lipun nousua.³⁸

EMS: historia taistelukenttänä ja kansakunnan eheyttäjänä

Kuten jo artikkelin alussa toin esiin, Viron muinaismuistoyhdistys EMS oli ensimmäinen virolaiskansallinen liike, joka politisoi historian 1980-luvulla. EMS:n merkittävimmäksi ansioksi lasketaan Viron kansallisen muistin elvyttäminen niin paikallisten muinaismuistoyhdistysten kuin kansallisellakin tasolla, mutta se myös osallistui erittäin näkyvästi poliittiseen kamppailuun.

Kuten ERSP, myös Viron muinaismuistoyhdistys näki menneisyyden tapahtumien asettavan reunaehdot tulevaisuudelle; liikkeen odotushorisonttia leimasi vahva legalistinen suhtautuminen Viron SNT:n olemukseen ja neuvostovaltaan. EMS totesi maaliskuussa 1988, että Viron SNT ei voi olla oikeudellinen suvereeni subjekti eikä se voi neuvotella Neuvostoliiton kanssa liittosopimuksesta, jota Moskova tuolloin ehdotti neuvostotasavaltojen ja NL:n väliseksi uudeksi perussopimukseksi. Myös EMS kiisti neuvostovallan legitimitetin ja oikeuden edustaa Viron väestöä.³⁹ Silti EMS ei ottanut ehdotonta kantaa täyteen itsenäistymiseen ennen vuotta 1989.

EMS:n keskeisiin hahmoihin kuulunut, jo 1960-luvulla kansallismielisyydestään tunnettu historioitsija Sulev Vahtre⁴⁰ totesi keväällä 1988, että vaikka EMS ei ole poliittinen liike, sen tulee hautausmaiden ja muistomerkkien vaalimisen ohella pitää mielessä, että muinaismuistojen puolustajien tärkein suojelukohde on Viro kokonaisuutena: ”*Meie maa ja rahvas*”. Näin Vahtre pyrki tekemään historiasta ja muistamisen käytännöistä yhden rintamalinjan itsenäistymiskamppailussa.⁴¹ Samalla tavoin EKP:n pääsihteeri Nikolai Karotamm oli nimennyt 1940-luvun lopulla historian yhdeksi ”porvarillisen nationalismin” vastaisen kamppailun tärkeimmistä rintamalinjoista.⁴²

Kansallismielisten Viron tasavallan restauroijien ehkä kaikkein merkittävimpiä linjauksia myös historian käytön osalta oli EMS:n puheenjohtajan Trivimi Vellisten puhe Tallinnan laululavalla lähes 300 000 virolaiselle 11. syyskuuta 1988. *Eestimaa laul*-tapahtuman massiivinen yleisö sai paitsi ensi kerran kuulla julkisesti esitetyn vaatimuksen valtiollisen itsenäisyyden (*omariiklus*) palauttamisesta, myös vahvan tulkinnan Viron historiasta, joka näyttäytyi Vellisten puheessa yhä jatkuvana kamppailuna idän sortajaa eli Venäjää vastaan sekä muistutuksina Viron vapaussodan sankarillisuudesta.

Merkittäväksi historian eksistentiaalisen ja moraalisen käytön kannalta puheen teki menneiden tapahtumien mustavalkoinen pelkistäminen, jota ei tässä vaiheessa arkailtu radikaalien kansallismielistenkään puolella. Perivihollisen julkinen nimeäminen Venäjäksi (Iivana IV, Pietari I, 1800–1900-lukujen Venäjän tsaarit sekä bolshevikkivalta ja Stalinin Neuvostoliitto) kertoi siitä, että kertomus selviytymiskamppailusta oli otettu kansallisen muistin elvyttäjien retoriseen repertuaariin. Aiemmin virolaisten verivihollisiksi nimettyjen baltiansaksalaisten valtaa ja saksalaismiehitystä vuosina 1941–1944 puheessa ei mainittu.⁴³

”Mikä on määrännyt meidän menneisyyttämme? Keitä ja mitä ovat ne voimat, jotka ovat luoneet meidän menneisyytemme? Niitä voimia on ollut paljon, mutta yksi kaikkein päättäväisimpiä ja vahvimpia on ollut se kuuluisa Euroopan mehiläispesien ryövääjä.”⁴⁴ Myös kollektiivisesta muistamisesta Velliste teki puheessaan poliittisen asean. Hän totesi, että ”Me emme ole unohtaneet ketään, emmekä mitään. Me emme ole unohtaneet vapaussodan sankareitamme [...] Me muistamme kaiken ja kaikkia.”⁴⁵

Vellisten puheessa Viron tasavallan historiallinen jatkuvuus kytkeytyi suoraan oikeudellisiin kysymyksiin kansalaisuudesta ja muistamisesta. Hän näki Neuvostoliiton ja sitä myötä myös Viron kommunistinen puolueen vastuullisina menneisyyden vääryyksiin; Velliste ja EMS käyttivät ”historiallista totuutta” poliittisena aseena murtaakseen neuvostovallan legitimitetin ja uskottavuuden ja langettaakseen sille moraalisen vastuun historian vääryyksistä.

Vellisten puhe oli sisällöltään jopa niin jyrkkä, että se oli omiaan tekemään juopaa tilaisuuden järjestäneen Viron kansanrintaman ja kansallisradikaalien välillä. Savisaar ja Lauristin syyttivät Vellisteä ”kansan tunteilla keinottelusta” ja yhtenäisten rivien hajottamisesta.⁴⁶ Syksyn 1988 kuluessa myös muiden kansallismielisten puolueiden agendalle alkoi nousta kysymys Viron tasavallan palauttamisesta. Kysymys jakoi kuitenkin mielipiteitä niin virolaisten keskuudessa kuin ja ennen kaikkea virolaisten ja venäjänkielisten välillä.

Kesäkuussa 1989 avattiin Tahkurannassa presidentti Konstantin Pätsin kunniaksi jo vuonna 1938 ensi kerran pystytetty, mutta neuvostoaikana tuhottu monumentti. Tilaisuudessa puhunut Velliste loi katsauksen laulavan vallankumouksen saavutuksiin sekä historian merkitykseen vapautumiskamppailussa. Muistomerkin uudelleenpystyttämisen Velliste tulkitsi pitkäksi askeleeksi kohti Viron tasavallan palauttamista; ”Se on meidän uskomme, toivomme ja voimamme jälleensyntyminen.” Vellisten puhe rakensi Pätsistä hahmon, jonka kohtalossa näytti kiteytyvän Viron tasavallan historia, sen synnystä miehityksen alkuun asti. Vellisten mukaan Päts oli olosuhteiden uhri, jonka viimeisen vallassaolovuoden poliittisista päätöksistä ”ei ole syytä riemuita”. Silti, ehkä juuri traagisten virhearvioidensa vuoksi Päts näytti sopivan vertauskuvaksi Viron itsenäisyydestä; Päts oli hahmo, joka oli julistamassa Viroa itsenäiseksi vuonna 1918, mutta joka oli myös sinetöimässä maansa kohtaloa vuosina 1939–1940. Pätsin asemaa vallan kaapanneena johtajana puheessa ei käsitelty.⁴⁷

Vellisten mukaan virolaiset oli pelastanut ”historiallisen totuuden ja oikeuden”⁴⁸ voima, joka oli säilynyt heidän mielessään menetyksistä, miehityksistä ja terrorista huolimatta. Vellisten mukaan vapaustaistelu oli saavuttanut uuden etapin, sillä Viro oli ”voittanut oman historiansa takaisin”; se oli palauttanut kansallisen muistinsa ja tunnistanut itsensä elävänä kansakuntana. Velliste korosti, että virolaiset ovat yhä Viron tasavallan kansalaisia, heillä on olemassa oma maansa ja hallituksensa ja mikä tärkeintä, heillä on lailliset perusteet (Tarton rauhansopimus) valtionsa suvereenisuudelle. EMS:n ja kansallismielisten radikaalien historiantulkinnan kiteyttää hyvin Vellisten lause, jonka mukaan ”Viro ei voi erota Neuvostoliitosta, koska se ei ole siihen koskaan liittynytään”.⁴⁹

Kokoavasti voidaan sanoa, että Viron muinaismuistoyhdistyksen tavassa käyttää historiallista tietoa, tulkintoja ja argumentteja yhdistyvät historian eksistentiaaliset, moraaliset ja poliittiset sekä ideologiset ulottuvuudet. Viron ”palautettu historia” eli historian kansallismielinen tulkinta oli EMS:lle aluksi spontaani projekti, joka tähtäsi virolaisten yhteisöllisen muistin eheyttämiseen ja etenkin kulttuurisen muistamisen välineiden, kuten sanomalehtien, kirjallisuuden, muistomerkkien, sanojen, symbolien, julkisten tilojen ja esiintymisten haltuunottoon. Historian moraalinen ja poliittinen arvo alkoi painottua EMS:n johtohahmojen puheissa vuodesta 1989 eteenpäin; liikkeen johto osasi käyttää historiaa tehokkaasti hyväksi osana restauroijien yhteistä propagandaa, joka tuo mieleen mm. Carl Robert Jakobsonin vuonna 1868 pitämän ”Ensimmäisen isänmaallisen puheen”, jossa kansallismielinen liike otti historian periodisoinnin tehokkaaseen poliittiseen käyttöön.⁵⁰

ERR: "anti-utopismia" ja historiallista realismia

Savisaaren johtama Viron kansanrintama toisaalta jakoi muiden kansallismielisten liikkeiden käsityksen historiallisista vääryyksistä, kuten vuoden 1940 neuvostomiehityksestä, mutta se ei nähnyt mahdollisena, että itsenäisyys voitaisiin palauttaa nopeasti. Niinpä vielä vuosina 1988–1989 kansanrintaman johtohenkilöiden odotushorisontin takana näkyi ensimmäisenä etappina ”ihmiskasvoiselle sosialismille” perustuva Viro, joka ei olisi enää kommunistien johtama, mutta ei myöskään täysin Neuvostoliitosta riippumaton. ERR:n johtohahmoihin kuulunut Heinz Valk julisti kuuluisassa *Laulev revolutsioon*-kirjoituksessaan *Sirp ja vasar* -lehdessä kesäkuussa 1988, että ERR ei ollut neuvostovastainen, vaan tavoitteli ”suvereenia sosialistista valtiota.”⁵¹

Savisaaren ja Lauristinin sekä eräiden muidenkin ERR:n keskeisten hahmojen historiapuheissa ja -teksteissä painottuvat usein historian eksistentiaaliset, virolaisten identiteettiä ja tulevaisuudenuskoa lujittavat ulottuvuudet; historian yhteisiä kokemuksia korostamalla ja vastakkainasetteluita lievittämällä kansanrintama pyrki kokoamaan lippujensa alle paitsi kaikki etniset virolaiset, myös venäjänkieliset maahanmuuttajat. Vaikka kansanrintama tuomitsi neuvostomiehityksen, ei liikkeessä tahdottu nähdä toisen maailmansodan jälkeen Viroon muuttaneita venäjänkielisiä laittomasti maahantuotuina tunkeutujina. Legalistisen ja vahvasti moralisoivan historiapuheen sijaan menneisyydestä etsittiin kokemuksia ja välineitä, joilla ajateltiin voitavan tukea eri kansanryhmien yhteiseloä tulevassa Virossa.

Esimerkiksi syksyllä 1988 Savisaar arveli, että Viron demokratiaan ja tasa-arvoon perustuva poliittinen perintö sekä virolaisille ominainen suvaitsevaisuus ja avara suhtautuminen muuhun maailmaan edistäisivät tarvittavia muutosprosesseja. Tässä Savisaar lienee viitannut Viron ensimmäisen tasavallan perustuslakiin kirjattuun etnisten ja kielellisten vähemmistöjen laajaan ja aikanaan maailmanmitassakin poikkeukselliseen kulttuuriautonomiaan.⁵²

Samassa puheessa Savisaar käsitteli myös poliittisten vastustajiensa suhdetta menneisyyteen. Savisaar vertasi keskenään stalinismin aikana valtaan nousseita (pääosin venäläisiä) neuvostonomenklatuurin jäseniä ja virolaisia kansallisradikaaleja sekä väitti molempien ryhmien jääneen kiinni menneisyyteen ja omaan nostalgiseen kuvaansa siitä. Savisaaren mukaan niin venäläiset äärikommunistit kuin radikaalit kansallismieliset virolaisetkin ovat uhka Viron kehitykselle. Puheenvuoro edustaa historian poliittista ja moralisoivaa käyttöä, sillä Savisaar pyrki näyttämään molempien vastustajien menneisyyssuhteen epäterveenä sekä korostamaan oman liikkeensä tavoitteiden realistisuutta ja maltillisuutta.⁵³

Vuoden 1989 heinäkuussa ilmestyneessä *Edasi*-lehden haastattelussa Savisaar arvioi toiveikkaasti, että suurten mielenilmaisujen, toiveiden ja unelmien aika oli jo hiipumassa ja että virolaiset olivat omaksuneet sellaiset poliittisen toiminnan muodot, jotka veivät maata oikeaan suuntaan. Tällä Savisaar tarkoitti ennen kaikkea Viron kansanrintaman toimintaa sekä Viron korkeimman neuvoston IME-ohjelman suuntaviivojen mukaista lainsäädäntötyötä. Silti Savisaar oli huolissaan ”poliittisten ääriliikkeiden kasvavasta vaikutuksesta”. Tällä Savisaar tarkoitti erityisesti ERSP:tä ja Inter-liikettä, jotka olivat tiivistämässä rivejään. Savisaaren mukaan olisi naivia ajatella, että juridinen postulaatti muuttaisi maailmaa ja että olosuhteiden muuttamiseksi ei tarvitsisi tehdä mitään muuta.⁵⁴

Viron kansanrintaman politiikka nojautui IME-ohjelmaan sekä Viron SNT:n valtajärjestelmien asteittaiseen haltuunottoon. Tukeutuessaan poliittiseen pragmatismiin sekä talouspoliittisen liikkumavaran lisäämiseen, ERR ja muut poliittisen keskustan järjestöt olivat julkiselta imagoltaan jonkinlaisia anti-utopistisia ryhmiä. Anti-utopismi ilmeni suhteessa radikaaleihin kansallismielisiin kilpailijoihin; Savisaar julisti puolueensa pitävän avoinna erilaisia mahdollisuuksia, joista suvereeni ja itsenäinen Viro oli vain yksi vaihtoehto. Savisaar piti esimerkiksi mahdollisena esikuvana Kanadan ja Iso-Britannian suhdetta, jossa edellinen on juridisesti riippuvainen emämaasta, mutta jossa käytännössä riippuvuus on vain muodollinen.⁵⁵

Savisaar korosti myös, että virolaisten olisi ymmärrettävä, että mikään ei ole vielä varmaa. Hänen mukaansa oli täysin mahdollista, että jossain vaiheessa neuvostotankit olisivat jälleen Tallinnan kaduilla. Savisaar hyökkäsi erityisesti Tunne Kelamia kohtaan, joka oli *Looming*-lehdessä arvioinut, että "mikään ei enää muuttuisi tankkien tullessa kaduille". Savisaar totesi, että virolaisilla on ollut aikaa ottaa oppia historiasta – kuten Unkarin (1956) ja Tšekkoslovakian (1968) tapahtumista – ja että ERSP:ltä ja muilta kansallisradikaaleilta oli vastuutonta tarjota virolaisille nuorille tulevaisuuden näköalaksi marttyyriksi ryhtymistä. Savisaar myös väitti, että Viron kansalaisuuskomiteoiden toiminta Viron kansalaisten rekisteröimiseksi sisälsi vakavan vastakkainasettelun siemenet, ja että se ei vastannut virolaisten etuja. Savisaar uskoikin vielä kesällä 1989, että vain NL:n yleinen demokratiakehitys voisi taata Viron vapautumisen jatkumisen.⁵⁶

IME-hanke alkoi vuoden 1989 loppupuolella näyttää auttamatta jälkijättöiseltä, sillä mielipidekyselyt osoittivat, että yhä suurempi osa etnisistä virolaisista oli kääntynyt täyden itsenäisyyden kannalle. Muutokseen vaikuttivat muut Itä-Euroopan mullistukset ja sosialistisen talousjärjestelmän kasvavat vaikeudet. Vuosien 1989–1990 kokemustila antoi mahdollisuuden odotushorisontin takana väikyvän tulevaisuuskuvan laajenemiselle; toivo Viron itsenäisyyden palauttamisesta oli muuttunut tahdoksi, eikä vain radikaaleimpia virolaiskansallisia puolueita kannattaneiden keskuudessa.⁵⁷

Muutosta ennakoiden Savisaar piti Viron radiossa merkittävän linjapuheen syyskuussa 1989. Savisaar pyrki vakuuttamaan, että olipa Viron tulevaisuus olla osa jonkinlaista post-sosialistista konfедераatiota tai täysin itsenäinen valtio, Viron kansanrintama sopeutuisi enemmistön tahtoon ja pyrkisi edistämään tahdon toteutumista. ERR:n oma tulevaisuuskuva näytti sen sijaan hämärältä. Kiinnostavaa puheessa oli myös Savisaaren historianäkemykset, joka perustui ajatukseen kolmesta Viron tasavallasta. Ensimmäinen tasavalta oli vuosien 1918–1940 itsenäinen Viro, joka edusti kansan enemmistön tahtoa. Viron toinen tasavalta oli vuosien 1944–1989 Neuvosto-Viro, jonka olosuhteet eivät vastanneet kansan tahtoa, mutta jonka edustajat, ennen kaikkea kansallismieliset kommunistit, joihin Savisaar ja muut ERR:n johtohenkilöt pääosin kuuluivat, pyrkivät parhaansa mukaan edistämään virolaisten elintason kasvua ja itsemääräämisoikeuden saavuttamista. Kolmas Viro oli vasta tulevaisuudessa häämöttävä hahmoton mahdollisuus, mutta joka näytti koko ajan ujuttautuvan lähemmäs nykyhetkeä. Savisaar myös tunnusti, että jos Viron liittäminen Neuvostoliittoon todetaan laittomaksi, myös Neuvosto-Viron juridinen perusta katoaa. Yhtä kaikki Savisaar piti kiinni ajatuksestaan, että kolmas Viron tasavalta ei tule olemaan sama valtio kuin ensimmäinen tasavalta, vaan uusi valtio, jolla on uudet ihanteet ja olosuhteet.⁵⁸

Savisaaren ja kansanrintaman näkemys tulevaisuudesta on siinä mielessä mielenkiintoinen, että se paljastaa liikkeen johtohenkilöiden ja ehkä laajemminkin ERR:n oman utopian, joka oli, ei enempää eikä vähempää kuin avoin tulevaisuus itsessään; mahdollisuuksien maailma,

joka ei ole sidottu sen paremmin poissulkeviin ideologioihin kuin historiallisesti velvoittaviin esikuvikaan. Näin ollen Savisaaren ja maltillisten kansallismielisten "anti-utopismi" oli itse asiassa enemmän tavoitteisiin ja keinoihin ohjelmallisesti sitoutuneiden ideologioiden vastaisuutta kuin utopismin vastaisuutta. Enemmän kuin Viron tasavallan viimeisiin vuosiin ERR:n johto näytti kohdistavan eheyttävän, utooppisen nostalgiansa historian avoimiin hetkiin, kuten vuoden 1918 tilanteeseen.

Samana eetosta heijasteli kansanrintaman tapa käyttää historiaa, joka oli ankkuroitunut etnisten virolaisten ja muiden Viron asukkaiden yhteisen identiteetin rakentamiseen; se ei korostanut Viron historian katkoksia ja mullistuksia samalla tavalla kuin kansallisradikaalit restauroijat, eikä rakentanut retoriikkaansa nostalgisoivan tai legalistisen historiapuheen varaan. Pikemminkin Savisaaren ja kumppaneiden puheissa ja teksteissä korostui yleinen varovaisuus historia-argumentteja kohtaan ja halu erottautua kansallisradikaaleista tässä suhteessa. Toisaalta ERR:n oma nostalgia ja historian idealisointi kohdistui 1960-luvun kulttuuriliikkeeseen, joka pyrki ylläpitämään kertomusta virolaisen kulttuuri- ja osin poliittisenkin eliitin katkeamattomasta pyrkimyksestä edistää demokratiaa ja virolaiskansallista itsemääräämisoikeutta.

Vallankumous työsti utopiat politiikaksi

Vuosina 1987–1989 sekä tulevaisuuteen kohdistunut unelmointi että vapautumisen mukanaan tuoma nostalginen kaipuu olivat ehkä voimakkaimmillaan, mutta tammikuun 1990 ja elokuun 1991 välisenä ajanjaksona unelmointi oli jo konkretisoitunut itsenäisyyden tavoitteluksi useiden kansanliikkeiden ja protopuolueiden ohjelmissa. Poliittisten ryhmien erot olivat selkiytyneet samalla kun Baltian tasavaltojen ja Moskovan välinen kiista suvereniteetista ja oikeudesta erota Neuvostoliitosta ajautui vaikeaan pattitilanteeseen.

Vuosina 1990–1991 Viron laulava vallankumous eteni Vogtin mukaan "mytologisesta vaiheesta ideologiseen vaiheeseen", jolla hän tarkoittaa painopisteen siirtymistä historiaa ja identiteettiä eheyttävästä toiminnasta tulevaisuuden tavoitteita painottavan politiikan tekemiseen. Itsenäisyyden palauttaminen ei ollut enää vain haave, vaan jopa väistämättömäksi koettu ja ennakoitavissa oleva tapahtumasarja. Vallankumouksesta oli Vogtin mukaan tullut itse itsensä tukeutuva prosessi ja sen toteuttaminen siirtyi massoilta pienelle joukolle hyvin järjestäytyneitä aktivisteja, joiden tavoitteet enemmistö oli hyväksynyt. Prosessista tuli neuvotteleva, pragmaattinen ja hallittu.⁵⁹ Vaikka kukaan ei voinut olla varma lopputuloksesta, itsetuntoon perustuva hiljainen varmuus näytti yhdistävän virolaisia ja muita baltteja.

Vuoden 1990 alusta kesään 1991 Viron kansallismieliset liikkeet keskittyivät arkisempaan politiikkaan ilman suurieleisiä julistuksia ja massatapahtumia, toisin kuin Liettuassa. Viron perustaa itsenäisenä ja historiallisen jatkuvuuden omaavana valtiona lujitettiin kaikin käytettävissä olevin keinoin. Toisaalla toimi Viron kansanrintaman ja muiden kansallismielisten hallitsema Viron korkein neuvosto, joka yhdessä pääministeri Savisaaren hallituksen kanssa pyrki avaamaan pattitilannetta Moskovan kanssa. Reformoijista oli tulossa Viron tasavallan faktisia palauttajia. Toisaalla oli maaliskuussa 1990 toimintansa aloittanut laajapohjainen Viron kongressi, joka piti tiukasti kiinni restauroijien jatkuvuusperiaatteesta ja pyrki saamaan tukea pyrkimyksilleen myös länsimaista. EKP:n vaikutusvalta maassa romahti lopullisesti vuoden 1990 aikana ja kaikista neuvostosymboleista ja -juhlapäivistä luovuttiin.⁶⁰

Vuosi 1991 alkoi Moskovan poliittisella ja sotilaallisella painostuksella kaikissa Baltian maissa ja talouden alamäki lisäsi levottomuutta ja epävarmuutta entisestään, mutta Boris Jeltsinin Venäjän FSNT:n tuki Baltian maille helpotti tilannetta. Virossa yli kolme neljäsosaa äänestäjistä kannatti helmi-maaliskuun kansanäänestyksessä maansa itsenäisyyttä ja suvereniteettia. Restauroijien ennustus Neuvostoliiton hajoamisesta ja vastustajien utopiaksi aiemmin nimittämästä tasavallan palauttamisesta toteutui lopulta odotettuakin aiemmin elokuun 1991 tapahtumien yllätettyä koko maailman. Uhkaava vallankaappaus Moskovassa tarjosi Baltian maille tilaisuuden julistautua itsenäisiksi. Virossa korkein neuvosto ja Viron kongressi löysivät lopulta toisensa ja julistivat maan itsenäiseksi 20.8.1991.⁶¹

Neuvostoliiton ja reaalisosialismin romahdusta pidettiin aikanaan paitsi yhden utopian, myös utooppisten kokeilujen päätöksenä ja jopa historian suurten kertomusten loppuna sekä liberaalin demokratian ja markkinatalouden lopullisena voittona. Silti Virossa, Latviassa ja Liettuassa keskeinen muutosvoima, joka mursi pakkovallan, tuskin oli realistinen ymmärrys demokratiasta tai pelkkä markkinatalouden lumo, vaan enemmänkin se ankkuroitui nationalistiseen ja nostalgiseen utopiaan; kokemukseen kansakunnan ja sen historian uudelleensyntyä.⁶²

Entä erottiko suhtautuminen menneisyyteen ja historialliseen tietoon radikaalit restauroijat ja maltillisemmat reformistit toisistaan, vai tuottivatko ryhmien erilaiset poliittiset agendat ja odotushorisontit erilaisia tapoja nähdä ja tulkita menneisyyttä? Tämä on paljolti ns. muna vai kana-dilemma, mutta mahdollisesti vaikutus oli kahdensuuntainen.

ERSP ja EMS olivat johdonmukaisia omassa legalismissaan ja jyrkässä historian tulkinnassaan, mikä muistutti suuresti Baltian maiden pakolaishallitusten toisen maailmansodan jälkeen omaksumaa kantaa Neuvosto-Viroon. Näiden ryhmien suhde menneeseen oli mustavalkoinen ja ajoittain erittäin poissulkeva; liikkeiden viesti oli, että kaikki, jotka eivät olleet Viron tasavallan täyden itsenäisyyden kannalla, olivat miehittäjien kanssa samalla puolella. Toisaalta myös tämä linja keräsi suuren kannatuksen ja osoittautui kestäväksi varsinkin vuosina 1990–1991. Restauroijien visio Viron tasavallan palauttamisesta onnistui utooppisessa päätöksessään kanavoimaan virolaiskansalliseen liikkeeseen sellaista energiaa, jota Viron kansanrintama ei kyennyt aktivoimaan.

Palatessamme alussa esittämäni Stitesin määritelmään vallankumouksen utooppisesta luonteesta voidaan todeta, että Viron tasavallan restauroijien ja radikaalien kansallismielisten kannattajien kokemusta vuosista 1987–1991 on värittänyt vahvasti ajatus siitä, tärkein vallankumous ei suinkaan ollut mikään institutionaalinen saavutus, kuten Viron korkeimman neuvoston julistautuminen korkeimman vallan käyttäjäksi tai edes Viron tasavallan itsenäisyyden tunnustaminen kansainvälisessä yhteisössä, vaan varsinainen vallankumous oli kansallisen yhtenäisyyden kokemuksen uudelleentuottaminen ja historian restauraatio ja vuosikymmeniä jatkuneen pelon kumoaminen. Tässä sekä utooppinen että nostalginen suhtautuminen historiaan tuottivat valtaisan määrän muutoshalua ja energiaa virolaisten käyttöön.

Kun Viron kansanrintama pyrki kokoamaan laajoja, eri kieliryhmiä edustavia väestöryhmiä taakseen, se ei ryhtynyt rakentamaan raja-aitoja ikäpolvien tai maahanmuuttajien ja alkuperäisväestön välille, eikä myöskään alkanut määritellä historian ”oikeutettuja” tai ”valheellisia” ajanjaksoja. ERR:n pyrkimys olla koko väestön hanke esti sitoutumisen kaikkein nationalistisimpien agendojen taakse. Lisäksi ERR:n ei-eksklusiivinen näkemys Neuvosto-Viron historiasta, joka nähtiin pikemminkin harmaana kuin mustavalkoisena, antoi

niille kommunisteille, jotka olivat turhaan kuvitelleet edistävänsä Viron asiaa EKP:ssa mahdollisuuden vaikuttaa tulevaisuuteen. Vuonna 2004 Edgar Savisaar muisteli vuosien 1990 ja 1991 vallankumouksellista tilannetta näin:

”Uudelleen itsenäistyminen oli historiallinen huippuhetkemme. Se ei ollut vain ’suotuisa silmänräpäys’, vaikka onneakin tuolloin tarvittiin. Se oli Riippumattomuuden Silmänräpäys, suuri tasapainon hetki menneisyyden ja tulevaisuuden välissä, jossa olimme itsenäisiä myös tuntemattoman tulevaisuuden edessä. Se oli kummallinen tunne – tuntea, ettet ole riippuvainen kenestäkään, mutta sinusta riippuu kaikki. Olla oma herransa, oman tulevaisuutensa luoja.”⁶³

Savisaaren luonnehdinta, vaikkakin jälkikäteen lausuttuna, kuvaa osuvasti sitä, miten monet virolaiset ovat saattaneet kokea laulavan vallankumouksen viimeiset hetket; yhteisön sisäisen varmuuden, ympäröivän maailman epävarmuuden sekä toivon, joka perustui niin menneisyyden kokemuksille, nykyhetken ainutlaatuisuuden tunnistamiselle kuin avoimen tulevaisuuden odotukselle.

* * * * *

Pertti Grönholm, FT, on Turun yliopiston yleisen historian dosentti ja toimii historian yliopistonlehtorina Itä-Suomen yliopistossa (2012).

Lähdeviitteet

- ¹ Henri Vogt (2005) *Between Utopia and Disillusionment. A Narrative of the Political Transformations in Eastern Europe. Studies in Contemporary History*. Oxford and New York: Berghahn Books, 35.
- ² Mikko Lagerspetz (1996) *Constructing Post-Communism. A Study in the Estonian Social Problems Discourse*. Turku: Annales Universitatis Turkuensis, 73.
- ³ Kulttuurisesta ja kommunikatiivisesta muistista ks. tarkemmin Assman, Jan: 'Collective Memory and Cultural Identity'. Translated by John Czaplicka. *New German Critique*, No.65 Spring/Summer 1995, 125-133. Assman, Jan: Communicative and Cultural Memory. Teoksessa *Media and Cultural Memory. An International and Interdisciplinary Handbook*. Edited by Astrid Erll and Ansgar Nünning in collaboration with Sara B. Young. Berlin and New York: Walter de Gruyter 2008, 109-118.
- ⁴ Pertti Grönholm (2001) *Kansallisen epäonnistumisen historia. Neuvostoviroalaisen historiankirjoituksen kertomus ja tulkinnat Viron tasavallan ajasta*. Väitöskirja. Turun yliopisto. Elektroninen julkaisu (CDR/pdf). Turku: Valimo Productions, 485-489.
- ⁵ Typologiassa historian moraalinen ulottuvuus korostaa menneisyyden tapahtumia ja ilmiöitä eettisten ja yhteiskunnallisten ratkaisujen oikeuttajana tai velvoittajana. Historialliseen tietoon voidaan esimerkiksi vedota vaadittaessa hyvitystä menneisyydessä koetuista vääryyksistä. Historiaan tukeutuen voidaan myös peruuttaa tai palauttaa jonkin teon tai toimijan arvo ja kunnia. Tähän kategoriaan kuuluvat myös historian ”opetukset” ja ”varoitukset”. Eksistentiaalinen ulottuvuus tarkoittaa historian merkitystä ihmisten itseymmärrykselle ja identiteetille sekä yhteisön kulttuurisen muistin sisältöjen jakamista ja kulttuuristen työkalujen tarjoamisesta sen jäsenille. Historian poliittinen ulottuvuus korostaa sitä, että historiaan vetoavan argumentaation avulla voidaan tehdä ymmärrettäväksi poliittisia tekoja ja ratkaisuja sekä osoittaa yhteiskunnallisia tarpeita. Historiallisen tiedon välinearvo politiikassa, esimerkiksi poliittisen toimijan auktoriteetin vahvistaminen tai heikentäminen vetoamalla historiaan, kuuluu myös tähän käyttötapaan. Historian ideologinen ulottuvuus näkyy siinä, miten historiaa on käytetty aatteiden ja uskontojen keskeisten teesien ja opinkappaleiden vahvistamisessa tai vastustajien dogmien kumoamisessa. Historiallisella tiedolla voidaan pyrkiä todistamaan ja demonstroimaan jonkin ideologian pätevyys. Ks. tarkemmin Klas-Göran Karlsson (1999) *Historia som vapen. Historiebruk och Sovietunionens upplösning 1985-1995*. Stockholm: Natur och kultur, 57–61, Meike Wulf (2008) 'The Struggle for Official Recognition of 'Displaced' Group Memories in Post-Soviet Estonia'. Teoksessa *Past in the Making. Historical Revisionism in Central Europe after 1989*. Edited by Michael Kopecek. Budapest: Central European University Press, 223–225, Meike Wulf (2010) 'Politics of History in Estonia. Changing Memory Regimes 1987–2009'. Teoksessa *Politics of Memory in Post-communist Europe*. History of Communism in Europe Vol. I. Ed. By Mihail Neamtu. Bucharest: Zeta Books, 247–249, Pertti Grönholm (2011a) 'Historia Viron valtiojohdon retoriikassa'. *Idäntutkimus* Nr.3, 36-37.
- ⁶ Richard Stites (1989) *Revolutionary Dreams. Utopian Vision and Experimental Life in the Russian Revolution*. New York and Oxford: Oxford University Press, 3.
- ⁷ Svetlana Boym (1996) 'Estrangement as a Lifestyle. Shklovsky and Brodsky'. *Poetics Today*, Vol.17, No.4, Winter, 512. Svetlana Boym (2001) *The Future of Nostalgia*. New York: Basic Books, XVIII.
- ⁸ Vogt (2005) 22-32 ja passim.
- ⁹ Boym (1996) 512. Boym (2001) XVIII.
- ¹⁰ Tõnu Tannberg (2005) 'Taasiseseisvumine'. Teoksessa *Eesti ajalugu VI. Vabadussõjast taasiseseisvumiseni*. Toim. Sulev Vahre, Ago Pajur ja Tõnu Tannberg. Tartu: Kirjastus Ilmamaa, 376-379.
- ¹¹ Koselleckin ajattelussa nyt-hetkessä eläminen on menneisyyden kokemusten ja tulevan odotusten välistä dialogia eli "kokemustilan" ja "odotushorisontin" kohtaamista. Kokemustilalla Koselleck tarkoittaa nyt-hetken ymmärtämistä historiallisena ilmiönä eli nykyisyyden muotoutumista jonkin tapahtumasarjan tai prosessin seurauksena. Odotushorisontilla Koselleck tarkoittaa rajaa, jonka takana uskotaan avautuvan uuden, aiemmasta poikkeavan kokemustilan. Reinhart Koselleck, (1985) *Futures Past. On the Semantics of Historical Time*. Translated by Keith Tribe. Cambridge, Mass., 272-273.
- ¹² Vogt (2005) 31-35.
- ¹³ Cynthia S. Kaplan (2006) 'Setting the Political Agenda. Cultural Discourse in the Estonian Tradition'. Teoksessa *Empire to Nation. Historical Perspectives on the Making of the Modern World*. Ed. by Joseph Esherick, Hasan Kayali, Eric Van Young. Oxford: Rowman & Littlefield Publishers, 342.

- ¹⁴ Vogt (2005) 32, 35-36.
- ¹⁵ Ks. esim. Mati Hint (2011) 'Kaksi taktiikkaa itsenäistystä'. *Elo* 5/2011, 24-27.
- ¹⁶ Tannberg (2005) 376-385. Ks. myös Seppo Zetterberg (2007) *Viron historia*. SKS:n toimituksia 1118. Helsinki: SKS, 718-723.
- ¹⁷ Tannberg (2005) 377-378.
- ¹⁸ Ks. esim. Arvo Valtonin puhe Viron SNT:n luovien liittojen yleiskokouksessa 1.–2.4.1988. Teoksessa Mart Laar, Urmas Ott, Sirje Endre (1996) *Eeslava. Teine Eesti. Eesti iseseisvuse taassünd 1986–1991*. Intervjuud, kõned, artiklid. Tallinn: Meedia- ja kirjastuskompanii, 414-416.
- ¹⁹ Tannberg (2005) 380-381.
- ²⁰ Kaplan (2006) 342-343.
- ²¹ Kaplan (2006) 342-345.
- ²² Ks. esim. Viron kansanrintaman perustamisjulistus 13.4.1988 ja kansanrintaman yhteistoimintakeskuksen julkilausuma Viron itsemääräämisoikeudesta 23.7.1988, *Edasi* 5.8.1988. Ks. myös Baltian kansanrintamien vetoomus ETYK-maiden johtajille, YK:n pääsihteerille ja NL:n korkeimman neuvoston puhemiehistön esimiehelle. 14.5.1989. *Vaba Maa* Nr.6 1989. Kaikki julkaistu teoksessa Laar, Ott ja Endre (1996) 425, 429-430, 470.
- ²³ Kaplan (2006) 342-343. Baltian maat olivat ainoat Kansainliiton jäsenmaat, jotka eivät saaneet itsenäisyyttään takaisin toisen maailmansodan jälkeen. Samaan tulkintaan nojasivat paitsi Baltian maiden pakolaishallitukset ja emigranttijärjestöt, myös monet länsimaat, kuten Yhdysvallat.
- ²⁴ Eesti Kristliku Liidu, Eesti Muinsuskaitse Seltsi ja Eesti Rahvusliku Sõltumatuse Partei pöördumine Eesti Vabariigi kodanike poole. Lisa deklaratsioonile Eesti Vabariigi 71. aastapäevaks 10. märts 1989. *Muinsuskaitse Seltsi Sõnumid* Nr.3 (7) 1989. Ks. myös Tunne Kelam (1989) 'Kõne Eesti Vabariigi 71. aastapäeva aktusel Estonia kontserdisaalis. 24.2.1989'. *Muinsuskaitse Seltsi Sõnumid* Nr.3 (7) 1989. Molemmat teoksessa Laar, Ott ja Endre (1996) 459. Ks. myös Zetterberg (2007) 723-724.
- ²⁵ Ks. esim. Hint (2011) 24-27.
- ²⁶ Ks. tarkemmin Rein Veidemannin puhe Viron SNT:n luovien liittojen kokouksessa Tallinnassa 1.–2.4.1988. Teoksessa Laar, Ott ja Endre (1996) 421-423.
- ²⁷ Ks. esim. 'Tartu rahu: Tõde ja spekulatsioonid'. *Noorte hääl* 4.2.1988. Teoksessa Laar, Ott ja Endre (1996) 402.
- ²⁸ Ks. esim. 'Tallinna töötajate protestimiiting'. *Rahva hääl* 24.2.1988. Teoksessa Laar, Ott ja Endre (1996) 409.
- ²⁹ Ks. esim. Mart Kadastik (1988) 'Viseerimata veerud', *Edasi* 10. ja 11.8.1988. Teoksessa Laar, Ott ja Endre (1996) 431-437.
- ³⁰ Tannberg (2005) 379-381. Neuvostoliiton kommunistiselle puolueelle uskollinen, venäjänkielisten dominoima *NLKP Eestimaa organisatsioon*, joka virolaisten suussa kulki nimellä Yöpuolue (*Ööpartei*) kiellettiin elokuun 1991 vallankaappausyrityksen jälkeen, mutta itsenäisyyttä kannattaneet kommunistit rekisteröivät puolueensa ja muuttivat sen nimeksi Viron demokraattinen työpuolue (*Eesti demokraatlik tööpartei*, EDTP) vuonna 1992. Tannberg (2005) 386, 393.
- ³¹ Jaak Allik (1989) 'Neobolševism Eestis'. *Sakala* 3.6.1989. Teoksessa Laar, Ott ja Endre (1996) 471-472.
- ³² Ks. esim. Ettepanek Eesti rahvuse sõltumatuse partei loomiseks. 21.1.1988. Teoksessa Laar, Ott ja Endre (1996) 398-400. Tannberg (2005) 376.
- ³³ Ks. esim. Tunne Kelam (1989), 'Sõnavõtt mõttevahetusel "Kuidas taastada Eesti iseseisvus?"'. *Muinsuskaitse Seltsi Sõnumid* Nr.2 (6) 1989. Teoksessa Laar, Ott ja Endre (1996) 457. Ks. myös Jüri Adamsin puhe Viron kansanrintaman kongressissa 2.10.1988. Eestimaa Rahvarinde kongress 1.–2. X 1988. Materjale kogumik. Tallinn: Perioodika 1988, 140-141.
- ³⁴ Selviytymiskertomuksesta ja uhrimotiivista kulttuurisena työkaluna ks. tarkemmin Pertti Grönholm (2010) 'Muistomerkkejä ja kolaroivia kertomuksia. Vuoden 2007 pronssisoturikiista ja yhteisöjen kulttuuriset työkalut'. Teoksessa *Medeiasta Pronssisoturisiin. Kuka tekee menneestä historiaa?* Toim. Pertti Grönholm ja Anna Sivula. Turku: Turun Historiallinen Yhdistys, 101-104.

- ³⁵ Tunne Kelam (1989) 'Sõnavõtt mõttevahetusel "Kuidas taastada Eesti iseseisvus?"'. *Muinsuskaitse Seltsi Sõnumid* Nr.2 (6) 1989. Teoksessa Laar, Ott ja Endre (1996) 455.
- ³⁶ Grönholm (2011a) 41-44.
- ³⁷ Tunne Kelam (1989), 'Sõnavõtt mõttevahetusel "Kuidas taastada Eesti iseseisvus?"'. *Muinsuskaitse Seltsi Sõnumid* Nr.2 (6) 1989. Teoksessa Laar, Ott ja Endre (1996) 457-458.
- ³⁸ Tunne Kelam (1989) 'Kõne Eesti Vabariigi 71. aastapäeva aktusel Estonia kontserdisaalis. 24.2.1989'. *Muinsuskaitse Seltsi Sõnumid* Nr.3 (7) 1989. Teoksessa Laar, Ott ja Endre (1996) 461-462. Ks. myös Tannberg (2005) 382-383.
- ³⁹ Ks. esim. Indrek Teder (1988) 'Liidulepingu võimatus'. *Muinsuskaitse Seltsi Sõnumid* Nr.3 1988. Teoksessa Laar, Ott ja Endre (1996) 410-411.
- ⁴⁰ Vahtren roolista keskeisenä kansallismielisenä historianutkijana neuvostoajalla ks. tarkemmin Meike Wulf & Pertti Grönholm (2010) 'Generating Meaning Across Generations: The Role of Historians in the Codification of History in Soviet and post-Soviet Estonia', *Journal of Baltic Studies* 41:3, 351-382.
- ⁴¹ Sulev Vahtren puhe Tarton muinaismuistopäivillä 14.4.1988. Teoksessa Laar, Ott ja Endre (1996) 424.
- ⁴² Grönholm (2001) 89-90. Ks. myös Pertti Grönholm (2011b) 'Periodisointi, nimeäminen ja kamppailu menneisyydestä. Viron poliittiset murrokset ja historian esittäminen'. *Historiallinen aikakauskirja* Nr.4, 385.
- ⁴³ Trivimi Vellisten puhe Tallinnan laululavalla 11.9.1988. Teoksessa Laar, Ott ja Endre (1996) 439-440.
- ⁴⁴ Trivimi Vellisten puhe Tallinnan laululavalla 11.9.1988. Teoksessa Laar, Ott ja Endre (1996) 439-440.
- ⁴⁵ Trivimi Vellisten puhe Tallinnan laululavalla 11.9.1988. Teoksessa Laar, Ott ja Endre (1996) 439-440.
- ⁴⁶ Ks. esim. Edgar Savisaar ja Marju Lauristin (1988) 'Milline on rahvarinde liidrite meeleolu pärast lauluväljakut ja enne rahvakongressi?' *Rahva hääl* 27.9.1988. Teoksessa Laar, Ott ja Endre (1996) 440.
- ⁴⁷ Trivimi Vellisten puhe presidentti Konstantin Pätsin muistomerkin avajaisissa Tahkurannassa 25.6.1989. *Muinsuskaitse Seltsi Sõnumid* Nr.8 (12) 1989. Teoksessa Laar, Ott ja Endre (1996) 473-475.
- ⁴⁸ *Tõde ja õigus* oli Viron kansalliskirjailijan Anton Hansen Tammsaaren viisiosainen romaanisarja (1926-1933), joka käsitteli virolaisten historiaa yksilön näkökulmasta 1860-luvulta 1920-luvulle. Teossarjan nimeä käytettiin 1980-luvulla paljon virolaisessa historiapuheessa totuudenmukaisuutta, laillisuutta ja oikeudenmukaisuutta korostavan historian käytön synonyyminä.
- ⁴⁹ Trivimi Vellisten puhe presidentti Konstantin Pätsin muistomerkin avajaisissa Tahkurannassa 25.6.1989. *Muinsuskaitse Seltsi Sõnumid* Nr.8 (12) 1989. Teoksessa Laar, Ott ja Endre (1996) 473-475.
- ⁵⁰ Ks. tarkemmin Marek Tamm (2008) 'History as Cultural Memory: Mnemohistory and the Construction of the Estonian Nation', *Journal of Baltic Studies* 39: 4, 499-516.
- ⁵¹ Heinz Valk (1988) 'Laulev revolutsioon'. *Sirp ja vasar* 17.6.1988. Teoksessa Laar, Ott ja Endre (1996) 425-426.
- ⁵² Edgar Savisaar (1988) 'Ettekanne Eestimaa rahvarinde kongressil'. Eestimaa Rahvarinde kongress 1.-2. X 1988. Materjale kogumik. Tallinn: Perioodika 1988, 17-27.
- ⁵³ Edgar Savisaar (1988) 'Ettekanne Eestimaa rahvarinde kongressil'. Eestimaa Rahvarinde kongress 1.-2. X 1988. Materjale kogumik. Tallinn: Perioodika 1988, 17-27.
- ⁵⁴ Ks. tarkemmin Asta Niinemets (1989) 'Intervjuu Edgar Savisaarega. Pole mõtet peita pead liiva alla'. *Edasi* 6.-7.7.1989. Teoksessa Laar, Ott ja Endre (1996) 476, 481.
- ⁵⁵ Asta Niinemets (1989) 'Intervjuu Edgar Savisaarega. Pole mõtet peita pead liiva alla'. *Edasi* 6.-7.7.1989. Teoksessa Laar, Ott ja Endre (1996) 477.
- ⁵⁶ Asta Niinemets (1989) 'Intervjuu Edgar Savisaarega. Pole mõtet peita pead liiva alla'. *Edasi* 6.-7.7.1989. Teoksessa Laar, Ott ja Endre (1996) 478-479, 481.
- ⁵⁷ Ks. esim. Tannberg (2005) 385.
- ⁵⁸ Edgar Savisaaren puhe Viron radiossa 16.9.1989. *Reede* 22.9.1989. Teoksessa Laar, Ott ja Endre (1996) 489-491.
- ⁵⁹ Vogt (2005) 33-34.

---

⁶⁰ Tannberg (2005) 385-388.

⁶¹ Tannberg (2005) 388-393.

⁶² Vogt (2005) 8-9.

⁶³ Edgar Savisaar (2005) *Viron vaaran vuodet*. Suom. Jouko Vanhanen ja Raija Hämäläinen. Alkuteos: Peaminister Eesti lähiajalugu 1990-1992 (Kleio 2004). Tammi, 51.